

Met persoonlijk Mightysociety10 is de cirkel rond

THEATER Mightysociety10 van Eric de Vroedt. Gezien: 4/11/12 in Frascati. Aldaar t/m 10/11 en 8 t/m 12/1/13. Tournee. www.mightysociety.nl

★★★★☆

Eindelijk zit de zoon tegenover de vader. Het is de climax van de voorstelling en het lijkt alsof alle tien delen van *Mightysociety* hebben toegewerkt naar dit moment. In negen delen nam schrijver en regisseur Eric de Vroedt de wereld op de korrel in een reeks maatschappelijk geëngageerde theatervoorstellingen. Het tiende en laatste deel, dat gisteren in première ging, is veel persoonlijker van aard. En daarin is De Vroedt even expliciet als eerder in zijn engagement.

Lex, een failliete horecaondernemer, is in Soerabaja terecht gekomen, waar hij in het Shangri-La op de pof leeft en verliefd wordt op de zus van de hotelmanager. Als hij een hartaanval krijgt, belt hij zijn van hem vervreemde zoon Ramses, die een week later met z'n moeder op de stoep staat. Maar Lex blijkt nog niet stervend te zijn; hij heeft trouwplannen.

Met zijn goedkope smoking en zijn lichtpaarse zonnebril lijkt Hein van der Heijdens Lex zo te zijn weggelopen uit een Martin Scorsesefilm. Een weergaloze rol; een gladjakkerige hedonist die zichzelf in de puree draait, maar nooit zielig is omdat hij met zijn grote bek altijd onafhankelijk blijft.

Al even goed is Esther Scheldwacht als de moeder, een indovrouwje dat even timide verontschuldiging als bikkelhard koloniaal is. Zoon Ramses (Bram Coopmans) is een succesvol beeldend kunstenaar, die twijfelt over de zin van zijn serie bunkers in conflictgebieden.

Met hen heeft De Vroedt zijn ouders op het toneel gezet en hij gebruikt de opkomst van de Aziatische tijgerlanden slechts als aanleiding voor een veel persoonlijker confrontatie.

Het publiek zit aan weerszijden van de speelvloer, de dansvloer van de hotelbar, met in het midden een podiumpje waar kortgerokte en barok hooggehakte nachtclubmeisjes verveeld sexy dansen op de geweldige muziek (van Florentijn Boddendijk en Remco de Jong): wezenloze housebeats met Aziatische accenten en verknipte jazz.

De Vroedt heeft nog steeds de vinger op de tijdgeest en Ai Wei Wei, *Gangnam Style*, de teloorgang van de Euro

en de Aziatische voorliefde voor Louis Vuitton komen allemaal voorbij. Bovendien weet hij mooi het energieke optimisme van een continent in opkomst te plaatsen tegenover het wanhopige cynisme van het uitgebloeide Europa. Tegelijk is *Mightysociety10* excessief: minstens een half uur te lang en nog vol onafgemaakte verhaallijntjes en niet ingeloste verwachtingen.

Maar, en dat is het machtige inzicht, de grote conflicten zijn niet tussen continenten, maar tussen familieleden. De Vroedt heeft aangegeven dat het stuk een poging is om een laatste gesprek te hebben met zijn vader, die vorig jaar overleed en die nooit iets begreep van zijn kunstenmakende zoon. Uiteindelijk gaat hun gesprek in de laatste scène niet over kunst of over onbegrip, maar over aandacht en genegenheid.

Hiermee beent De Vroedt zijn drijfveren uit tot op het bot. Dat is moedig en intiem en gek genoeg versterkt het de eerdere delen van de serie. Het is alsof hij een verdiepende draai aan zijn kunstenaarschap heeft gegeven.

SIMON VAN DEN BERG

In *Mightysociety*zo heeft Eric de Vroedt de vinger nog steeds op de tijdgeest.

FOTO SANNE PEPER